

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

HOUSE OF MANY ROOMS

by Marius Gabriel

© copyright for romanian language
by MIRON

MARIUS GABRIEL

**Atingerea
inocenților**

Traducere de Mihnea Columbeanu

PROLOG

SAN FRANCISCO

Părintele Tim oprește la porțile casei Florio. Fereastra electrică susură coborînd, iar Părintele Tim apasă pe buton. E un ritual care-i face plăcere.

– Părintele Timothy Dean, se prezintă el, ca răspuns la cîrîitul din difuzor.

În timp ce așteaptă ca poarta să se deschidă, Părintele Tim admiră priveliștea casei, atît cît se vede prin grilajul de fier forjat. I se spune casa Florio din respect pentru soțul Barbarei, dar, de cînd acesta s-a mutat într-un apartament din centru, oamenii au început s-o numească din nou casa Montrose.

Este un conac impozant din anii 1870, cu multe balcoane și arcade mediteraneene, și coloane de marmură susținînd un portic deasupra ușii din față. Ferestrele și parapetele sînt lucrate din aceeași marmură palidă. Este

restaurată impecabil, și a primit o nuanță italienească, inclusiv stucaturile trandafirii și prelatele cu dungii. Este genul de casă pe care turiștilor le place s-o fotografieze, o mostră somptuoasă din orașul San Francisco dinaintea marelui incendiu. Părintele Tim a renunțat la multe pentru a sluji biserica, dar nu a abandonat plăcerea de a intra cu mașina prin portalurile unor case ca aceasta.

Își parchează decapotabila în șpatele *Rolls*-ului Barbarei. Înainte de a coborî din mașină, deschide microfonul telefonului mobil și sună la cabinetul episcopului. Postul Părintelui Tim – director de resurse materiale – a fost creat special pentru el și savurează fiecare strop de privilegii și prestigiu pe care i le conferă funcția. La urma urmei, s-ar irosi dacă ar asculta confesiuni sordide într-un confesional sordid, undeva în port.

Cînd și-a terminat conversația telefonică murmurată, în capul scării a apărut Barbara Florio însăși. Îi face drăguț cu mîna, iar Părintele Tim sare din mașină. Urcă treptele cîte două, întru totul ca un atlet de colegiu în costum de doc negru de la casa de mode, cu pantofi negri, sport, cămașă neagră și blezăr. Gulerul alb arată aproape comic, ca într-o farsă studentească. Fața sa bronzată se întinde într-un zîmbet strălucitor.

– Barbara. Ce faci?

– Mă bucur să te văd, Părinte.

Își strîng mîinile, toate patru. Femeia îl trage spre ea.

– Am luat o mare hotărîre, anunță dramatic, cu buzele roșii și lucioase aproape de urechea lui.

– Serios?

Părintele Tim îi miroase pe furis respirația umedă.

Respirație păcătoasă de femeie, dar azi nu se simte izul de whisky.

– Intră. Abia aștept să-ți spun.

Îl trage în casă, cu toate cele douăzeci de degete încă înlănțuite. Are fața solemnă, dar ochii îi scînteiază.

În hol, o întîlnesc pe fata cea mai mică a Barbarei, Therese. Coboară grăbită scara, cu brațele pline de păpuși. E atît de concentrată, încît intră ca o ghiulea în fesele atletice ale Părintelui Tim. Păpușile se împrăștie, *clonk, clonk*, pe podeaua din lemn de esență tare.

– Ei, Therese, intonează Părintele Tim, întorcîndu-se. Ce mai faci, domnișoară?

Therese nu răspunde. Are pe față o expresie oarbă, iar cînd Părintele Tim îi atinge brațele, simte că tremură din tot trupul. O mîngîie pe capul cîrlionțat și o ajută să-și strîngă păpușile căzute.

Cînd se ridică, înalță privirea și vede că Devon, fiica mai mare, îl privește peste balustrada lustruită.

– Bună, Devon, o salută el. E plăcut în vacanță, iubito?

Dar Devon nu face decît să-l privească rece, răspunzîndu-i sec:

– Salut.

Părintele Tim e pe deplin conștient că ambele fiice ale Barbarei îl detestă la modul cordial. Și nici el nu moare după copii, așa că sînt chit.

Barbara îl ia de braț, posesiv.

– Vino în sufragerie, îl cheamă ea, frămîntîndu-i bicepsul cu degetele.

Este o cameră prelungă și răcoroasă, cu o masă la fel de lungă, lustruită. Pe masă este întins un plan to-

pografic mare, desfășurat și ținut cu cărți la cele patru colțuri.

– Voi construi o biserică, spune ea, cu un gîlgîit în voce.

Îl privește în adîncul ochilor surprinși. Luîndu-l de mîină, îl trage spre masă.

– Hai să vezi.

Între timp, Therese Florio își duce păpușile în grădină. Un braț întreg de păpuși. Are atît de multe, încît trebuie să le țină într-o cutie mare în camera de joacă, atît de multe, încît poate alcătui o clasă întreagă numai din păpuși, ea devenind profesoara lor. Clasa de astăzi e o clasă specială. Lecția de azi e deosebită.

Servitorii văd fetița alergînd hotărîită în sus și-n jos pe scară, dar îi dau puțină atenție. E ciudată, sălbatică și neîngrijită, și plină de toane inexplicabile. Au învățat să nu-ncerce să-i stea în cale.

Sora ei, Devon, scoate iarăși capul peste balustradă.

– Ce 'aci, Tree? o strigă ea.

Therese nu răspunde, coborînd doar grăbită treptele cu alt braț plin de păpuși. Așa că Devon își îndreaptă atenția spre doamna de Castro, servitoarea venezueleană, care sortează corespondența de dimineață.

– Ce face cu păpușile, doamnă de Castro?

– Nu știu, scumpo, răspunde distrată doamna de Castro.

– O să le murdărească, prezice Devon.

– Oricum, nu mai e de vîrsta lor, spune doamna de Castro.

Devon confirmă cu tristețe și se întoarce în camera ei

ordonată. Therese are doar doisprezece ani, dar Devon se apropie de cincisprezece și este deja, cum spune doamna de Castro, o adevărată domnișoară. E în toiul verii și, deși este o vreme minunată și Devon se află în vacanță, lucrează la un proiect de școală: „Animale din Jurassic“. Tatăl ei i-a cumpărat un computer multimedia. Tocmai parcurge un nou CD-ROM, *Microsoft Dinosaurs*, pe care-l găsește cel mai mișto lucru din cîte-a văzut vreodată. Urmărește o imagine animată în care un T. rex enorm pîndește și ucide un triceratops, ca într-un film adevărat și foarte naturalist, cînd T. rex-ul ronțăie dinzaurul mai mic.

Afară, în grădină, Therese se grăbește, repede-repede. Inima-i bate cu putere, urechile-i sînt asurzite de pulsațiile propriului ei sînge. Toate păpușile, vrea toate păpușile. Nici una nu trebuie să lipsească.

Și-a amenajat sala de clasă în grădină, după magazia unde își țin grădinarii uneltele. Este unul dintre locurile ei aparte. Păpușile se adună într-un semicerc neregulat, amestecate fără prea multă considerație față de confort, cu membrele roz repezite spre cer sau spre pămînt, cu ochii albaștri evazivi privind sticlos, cu gurile strînse ca niște scoici.

În sfîrșit, sînt prezente toate. Se ghemuiește un moment în semicerc, gîfîind puțin. A fugit în sus și-n jos pe scări mîncînd pămîntul. Acum e gața. Le aranjează, punîndu-le în față pe favoritele ei. Apoi se strecoară în hambarul grădinarilor, folosind cheia care stă tot timpul ascunsă sub un ghiveci de flori.

E o construcție mare și întunecoasă, cu miros de smoală și mașinării unse cu ulei. Iată mașina de tuns

iarba care menține enormele peluze ca o catifea verde, iată cazmalele, furcile și greblele, foarfeca de tuns tuia, cea pentru trandafiri și toate celelalte scule de tăiat, tocat și sfișiat natura.

Aici, în fund, sînt canistrele roșii și slinoase. Cele marcate cu D au înăuntru motorină, cele cu 2-bară au motorină în amestec cu benzină, iar cele cu 4-bară, benzină pură. Acestea sînt cele pe care le dorește Therese. Sînt trei la număr. Una dintre ele e plină și atît de grea, încît nu o poate ridica și trebuie s-o tîrască pe jos cu ambele mîini. Tricoul și pantalonii scurți i se murdăresc, dar așa ceva e foarte obișnuit.

Păpușile o privesc sticlos. Benzina e rece ca gheața cînd îi stropește mîinile, iar duhoarea ei îi năvălește în plămîni, făcînd-o să tușească. Păpușile sclipesc viu. În unele cazuri, benzina pare să topească părul și genele. În timp ce o toarnă peste Miss Lucy, fața pictată a acesteia se scurge, lăsînd un loc gol.

Curînd, canistrele sînt goale. Aerul încins al verii se unduiește a rău, iar Therese e gata. Urmează botezul focului. Mîinile-i tremură în timp ce deschide pe bîjbîite cutia. Știe că e rău ce face, rău de tot. Dar altceva nu i-a mai rămas.

În sufragerie, Barbara frunzărește fotografii vechi. Reprezintă clădirea unei fabrici victoriene, cu inscripția: „Randolph P. Montrose Inc., Fabricant de îmbrăcăminte.”

– Străbunicul meu a construit prima fabrică în anii 1860, spune ea. Pe vremea aceea, se numea La Sud de Stație, deoarece cabinele de funicular încă nu ajungeau

pînă acolo. Desigur, totul a ars în 1906. Bunicul meu a reclădit-o peste ani de zile.

Îi arată alte fotografii, ale unei clădiri de mai tîrziu, șiruri lungi de salariați amărîți stînd la coadă afară. Părintele Tim dă și tot dă din cap și murmură replici, în timp ce ea le parcurge pe toate. Cum au înflorit afacerile în timpul războaielor, cum pentru fiecare strop de sînge tînăr care îmbiba uniformele cusute de *Montrose* curgea cîte un dolar în conturile de bancă ale firmei *Montrose*.

– Cînd ne-am modernizat și ne-am mutat în sudul statului, în 1973, toate mașinile-unelte s-au vîndut. De atunci, hala nu mai e decît un depozit. Acum, cînd La Sud de Piață se dezvoltă atît de repede, am primit pentru proprietate mai multe oferte decît pot să număr.

Tace un moment.

– Ultima ofertă a fost de douăsprezece milioane de dolari, iar oamenii noștri ne-au spus că era subevaluată.

Părintele Tim clatină încet din cap.

– Nu-mi amintesc, intonează tînărul preot, o donație atît de generoasă. Nu în timpul meu. Poate niciodată. Episcopul va fi copleșit.

– Am vrut să fii primul care află, Tim.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, Barbara. Dumnezeu să te binecuvînteze.

Barbara Florio primește cu grație.

– Cît despre proiectul propriu-zis al bisericii, m-am gîndit eventual la un concurs deschis. S-ar putea ca marile firme să nu fie interesate. Dar îi putem invita pe toți tinerii să propună proiecte și îl vom alege pe cel mai bun. În fond, va fi biserica unui tînăr. O biserică a *oamenilor*.

– O biserică a *oamenilor*, repetă Părintele Tim, dînd

În următoarele săptămîni și luni, va trebui să-i dezvăluie treptat faptul că nici o biserică nu are șanse să fie construită pe proprietatea donată de ea, oricît de bine-venit ar fi darul. Dar, deocamdată, știe că Dumnezeu va înțelege dacă temporizează puțin. Pînă va semna Barbara donația, în orice caz.

– Deci asta, spune el dezinvolt, bățînd cu degetul în plan, e proprietatea ta personală? Vreau să zic, nu e și proprietatea parțială a altcuiva din familie?

– Toată e a mea. Mi-a lăsat-o bunicul în testament. Am titlul de proprietate chiar aici.

– N-am vrut să...

Dar ia totuși titlul dintre degetele ei și îl privește. Nu poate să nu abordeze un ultim amănunt.

– Și soțul tău? Întrebă el, delicat. N-are nici...

Expresia din ochii Barbarei se înăsprește foarte tare. Lucesc ca două pietre într-o albie de rîu.

– Soțul meu, spune ea cu voce mătăsoasă, n-are nimic de-a face cu asta. Privește titlul.

– Da, înțeleg...

– Nimic, repetă. E a mea. Nu-ți face griji în legătură cu soțul meu, te rog.

În grădină, Therese scapără chibritul și îl privește cum sfîrșie. Gîfșie puțin. A sosit momentul decisiv. În lumina strălucitoare a soarelui, flacăra este invizibilă. Dar bățul de chibrit se înnegrește și se răsuțește pe măsură ce este consumat, iar fata simte deodată o durere insuportabilă în vîrfurile degetelor. Aruncă bățul pe păpușile ude-leoarcă. Benzina ia foc cu un *bumf* dur care se aude

prin toată casa.

Nimeni nu-i dă prea multă atenție, cu excepția lui Devon, aflată la computerul ei. Cînd aude acel *bumf*, Devon ridică privirea dinspre imaginile animate cu dinozauri. Înclină capul într-o parte. În aerul după-amiezei răzbate un sunet ascuțit, ca țiuitul unei mici mașinării. Ascultă, încruntîndu-se ușor. Apoi, își dă seama că nu e zgomotul unei mașini, ci țipătul strident și neînterupt al unui copil. Fuge la fereastră. O unduire neagră, uleioasă, se învălătuțește din spatele magaziei de grădină.

– Tree, șoptește ea.

O ia la fugă pe scări și prin casă. Năvălește în lumina soarelui.

– Tree! răcnește. *Tree!*

Ocolește magazia. Valul de căldură feroce o oprește pe loc. Explozia a aruncat peste tot păpuși și membre de păpuși. Magazia arde, lemnul cătrănit vuind și scuișind cocoloașe roșii. Arbustul de laur trosnește vesel și el. Sus, în copaci, s-au prins de crengi capete arzînde de păpuși. Iarba arde, flăcările lingînd spre în afară, ațîțate de aerul supraîncălzit. Focul are un glas profund, inuman, care cîntă triumfal.

Therese zbiară ațit de ascuțit, încît nici sunetul ei nu e omenesc. Stă prinsă într-un triunghi de foc, între grămada de păpuși topite, magazia aprinsă și coloana de flăcări care e tufișul de laur. Nu mai arată ca un copil. Are chipul mat al unei păpuși. Devon își dă seama că nu mai are gene, nici sprîncene. Fața ei e o mască roșie, uleioasă, larg deschisă pentru a elibera țipătul acela îngrozitor. Brațele și picioarele goale i se înroșesc și ele. Nu are unde să fugă. Focul e de jur împrejurul ei. Stă

într-un mic spațiu care se restrânge cu repeziciune, pe măsură ce flăcările devorează pământul și aerul.

– Tree! urlă Devon, întinzînd brațele. Fugi înapoi, Tree!

Capul lui Therese se întoarce cu o fracțiune. Ochii ei par să-i întâlnească pe ai surorii sale, dar nu face nici o mișcare și nu-și oprește țipătul interminabil. E paralizată. Iar apoi, zbieretul crește cu o octavă imposibilă. Devon vede o aureolă de flăcări formîndu-se în jurul capului lui Therese, pentru a o transforma într-o cumplită păpușă-înger. Fără ezitare, Devon se repede în flăcări. Căldura infernală o învăluie. Aleargă într-un cuptor. Blugii și cămașa cu mâneci lungi o apără un moment. Apoi, simte fierbințeala ajungînd la piele.

Undeva în lumea care se consumă cele două surori se întîlnesc. Mîna lui Devon se agață de a lui Therese, o apucă, trăgînd-o cu disperare violentă. Therese e mai mică decît Devon, iar Devon are un soi de putere demențială. Își strînge sora la piept și fuge cu ea, tîrînd-o afară din cuptor. Îi strivește fața de stern, știind că, dacă fetița respiră, aerul încins îi va scoroji plămîinii. Și ea își ține buzele strîns închise. Simte miros de păr și piele arsă și nu știe dacă sînt ale lui Therese sau ale ei.

Apoi năvălește afară din flăcări, cu sora sa în brațe. Între timp, a sosit unul dintre grădinari, precum și doamna de Castro și o servitoare. Grădinarul ține brațele întinse, ca să le prindă pe cele două fete. Dar cînd vede că ard, literalmente ard de vii, omul sare înapoi cu un strigăt de spaimă.

Devon se trîntește peste Therese, încercînd să înăbușe flăcările cu trupul ei. Iar curajoasa doamnă de Cas-

tro se aruncă și ea deasupra amîndurora, folosindu-și mîinile și trupul masiv pentru a le stinge. Toți urlă.

Doamna de Castro lovește părul aprins mocnit al lui Therese, strivind jarul. Fetita nu mai arde. Zbieretul i s-a transformat într-un șir de suspine sălbatice. Ochii i s-au dat peste cap.

– Tre' să fugim departe de magazie! răcnește grădinarul. Mișcați, pentru Dumnezeu!

Curajul său nu cuprinde și ajutorul dat altora. Aleargă înapoi spre casă pentru a chema pompierii. Rămase singure, doamna de Castro și servitoarea le tîrăsc pe cele două fete în partea opusă magaziei, care arde ca un rug. În timp ce se îndepărtează cu pași împleticiți, prima canistră cu benzină explodează ca o bombă, spulberînd un perete al hambarului. Înăuntru, un vîrtej de foc dansează în jurul uneltelor. Alt bidon sare în aer, cu o explozie galbenă care aruncă resturi la mare înălțime; apoi, încă unul.

În fața ușii de la bucătărie, Devon se ghemuiește peste sora ei. Nu poate vedea cît de grav e arsă Therese. Din părul ei n-a mai rămas decît o claie încurcată. Brațele și picioarele-i sînt murdare.

Iar apoi, în sfîrșit, apare și mama lor, cu Părintele Tim după ea.

– Ce-ai făcut? rage Barbara la Therese. După care, spre groaza absolută a Părintelui Tim, începe să-și palmuiască fiica.

Loviturile sînt necontrolate, dar cîteva dintre ele ajung pe fața lui Therese, care este deja arsă și umflată. Fetita continuă să scoată acele suspine îngrozitoare, în timp ce se ferește de atacul mamei sale.